
Informacja

Palestra 14/2(146), 111-112

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

zawiera pewną zmianę w układzie przepisów dotyczących tych postępowań odrębnych, a mianowicie oba te postępowania obejmuje jednym, wspólnym działem (V), zaopatrzonym tytułem „Postępowanie nakazowe i upominawcze”, jednakże pierwszy rozdział tego działu, zawierający przepisy wspólne, dotyczy wszczęcia postępowania, przy czym chodzi tam o to, że sprawa rozpoczyna się w państwowym biurze notarialnym, nie została zaś tam eksponowana kwestia nakazu (mowa jest tylko o postanowieniu, jakie PBN wydaje). Dalsze rozdziały poświęcone zostały odrębnemu uregulowaniu postępowania nakazowego i postępowania upominawczego. Sam tytuł tego działu wskazuje na to, że ustawodawca nie usiłował stworzyć terminu wspólnego na oznaczenie obu tych postępowań.

Należy wreszcie zauważyć, że między obu postępowaniami zachodzą poważne różnice, a wydane w nich nakazy zapłaty mają całkiem różne znaczenie.

Ale dla kwestii wysokości opłaty za prowadzenie sprawy ma przede wszystkim znaczenie różnica w nakładzie pracy na przygotowanie sprawy i opracowanie pozwu. W postępowaniu nakazowym ten nakład pracy

jest niewątpliwie mniejszy, skoro wystarczy dostarczyć dokument i żądać wydania nakazu zgodnego z treścią dokumentu. W postępowaniu upominawczym natomiast trzeba zebrać szereg informacji, rozważyć okoliczności, przedstawić w pozwie cały stan faktyczny (tak jak w postępowaniu zwykłym), a prócz tego dodać jeszcze wniosek o wydanie nakazu. Ponadto opłata w postępowaniu upominawczym nigdy nie może być zbyt wysoka, skoro postępowanie to jest możliwe tylko w sprawach o zapłatę sumy nie większej jak 2 000 zł.

Zważywszy w dodatku, że to samo rozporządzenie w § 30 ustanawia jako minimum opłaty za samo sporządzenie pozwu 120 zł, można dojść do przekonania, że Minister Sprawiedliwości celowo pominął w § 16 postępowanie upominawcze, chcąc zachęcić adwokatów do zgłaszania wniosków o wydanie nakazu zapłaty w drobnych sprawach, w których i tak opłata jest dość niska.

W postępowaniu nakazowym zaś może chodzić o bardzo duże kwoty i wynagrodzenie mimo zniżki może być wysokie.

Z tych przyczyn udzielono odpowiedzi przeczącej.

INFORMACJA

Redakcja podaje niniejszym do wiadomości Kolegów przytoczoną niżej treść zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 listopada 1969 r. w sprawie utworzenia w sądach wojewódzkich wydziałów penitencjarnych i nadzoru nad wykonaniem orzeczeń sądowych: *

Na podstawie art. 6 § 1 i 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40, z 1967 r. Nr 13, poz. 55 i z 1969 r. Nr 13, poz. 98) oraz w związku

* Przedruk z Dz. Urz. Ministerstwa Sprawiedliwości z 1969 r. Nr 6, poz. 38.

z § 18 i 19 tymczasowego regulaminu dla sądów wojewódzkich i powiatowych w sprawach administracji i nadzoru zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Tworzy się w każdym sądzie wojewódzkim wydział penitencjarny i nadzoru nad wykonaniem orzeczeń sądowych, powołany do realizacji zadań sądu wojewódzkiego wynikających z kodeksu karnego wykonawczego i do nadzoru nad wykonaniem przepisów kodeksu postępowania cywilnego o egzekucji sądowej.

2. Do zakresu działania wydziału penitencjarnego i nadzoru nad wykonaniem orzeczeń sądowych należą w szczególności sprawy:

1) penitencjarne:

- a) z zakresu orzecznictwa sądu penitencjarnego i działalności sędziego penitencjarnego,
- b) nadzoru penitencjarnego nad wykonaniem kar pozbawienia wolności i aresztu, nad tymczasowym aresztowaniem i nad ośrodkami przystosowania społecznego,
- c) kontroli warunków, w jakich przebywają sprawcy w szpitalach psychiatrycznych oraz innych zakładach leczniczych, powołanych do wykonywania środków zabezpieczających;

2) nadzoru nad sądowym postępowaniem wykonawczym w sprawach karnych i cywilnych z wyjątkiem spraw karnych nieletnich i opiekuńczych małoletnich, a w szczególności:

- a) nad wykonywaniem kar pozbawienia i ograniczenia wolności oraz kar majątkowych i dodatkowych,
- b) nad wykonywaniem dozorów i nadzorów ochronnych,
- c) nad pracą sądowych organów egzekucyjnych oraz wykonywaniem kontroli pracy komorników przez prezesów sądów powiatowych,
- d) nad sprawnością i prawidłowością postępowania sądowego w sprawach egzekucyjnych,
- e) nad programowaniem szkolenia i doskonalenia zawodowego w zakresie postępowania wykonawczego i egzekucyjnego;

3) organizacji, doskonalenia i kontroli pracy kuratorów zawodowych i społecznych;

4) działalności profilaktycznej i pomocy postpenitencjarnej sądowych jednostek organizacyjnych lub takiej działalności i pomocy przez nie organizowanej.

3. W wydziale penitencjarnym i nadzoru nad wykonaniem orzeczeń sądowych czynni są wizytatorzy (sędziowie) uprawnieni do przeprowadzania wizytacji nadzorowanych lub kontrolowanych jednostek w zakresie spraw wymienionych w ust. 2.

§ 2. 1. Wydziały penitencjarne i nadzoru nad wykonaniem orzeczeń sądowych oznacza się w każdym sądzie wojewódzkim kolejną liczbą rzymską VI.

2. W sądach wojewódzkich, w których w dniu wejścia w życie zarządzenia czynny był inny wydział oznaczony jako VI, wydział ten otrzymuje nowe oznaczenie, wynikające z liczby wydziałów danego sądu.

§ 3. Tracą moc § 1—5 zarządzenia nr 48/61/Ns Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 lipca 1961 r. w sprawie przekazania wydziałom prezydyjalnym sądów wojewódzkich spraw o warunkowe zwolnienie osób odbywających karę pozbawienia wolności oraz w sprawie utworzenia referatu penitencjarnego w wydziałach prezydyjalnych sądów wojewódzkich.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.